

keder. For det kan dog ikke nytte, at man kommer og fortæller Landbruget, at Frihandelen har sikret det dets Markeder, thi vi ved dog alle, at dette ikke er rigtigt. Det kan være, at man mener, at intet bedre kunde gøre det, det har man maaske Lov at sige fra Frihandelens Venners Side, men man har ikke Lov til at sige, at Frihandelen har sikret Landbrugerne deres Markeder, thi de har set det ene lukket efter det andet.

Alt dette vilde jeg gerne have overvejet roligt, og jeg vil gerne i dette sidste Øjeblik sige til Venstres Regering, at den efter min Mening vilde gøre en god Gerning overfor det danske Samfund, hvis den i dette Øjeblik vilde føre det ud i Livet, som Statsministeren har sagt den ene Gang efter den anden, at for Venstre er Frihandelen ikke Religion. Lad os se det i Praksis, dette, som Statsministeren lovede, den Gang han var en ung Statsminister, som traadte til — det er jeg overbevist om —, med den bedste Villie.

Handelsministeren (Slebsager): Jeg vil tage Ordet med det samme for at svare paa nogle af de Bemærkninger, som er blevet henvendt til mig nu til sidst af det ærede Medlem Hr. Pürschel. Det ærede Medlem omtalte først Stillingen til Dumpingforslaget og sagde, at jeg i Udvalget, begge de Gange jeg havde været i Udvalget med det Spørgsmaal, havde udtalt min Villighed til at forhandle om et Udvalg, der kunde undersøge og gøre Indstilling ogsaa om Foranstaltninger til Imødegaaelse af ubillig Konkurrence. Det er rigtigt, det har jeg. Første Gang jeg var i Udvalget, spurgte det ærede Medlem Hr. Drachmann mig — nu er vi kommet ind paa at tale om Udvalg, det er ikke mig, der har bragt det ind —, og jeg sagde, at jeg var villig til at overveje det; jeg havde ikke kunnet finde Formen, og jeg anmodede ham om at forsøge at finde Formen. Ved et senere Udvalgs møde stillede jeg den samme Anmodning, og der blev da svaret mig, at nu havde det ingen Interesse efter det Standpunkt, Regeringen havde taget til Tekstilindustrien.

Ikke des mindre søgte jeg at finde en Form for Ordningen af baade Spørgsmaalet om Imødegaaelse af ubillig Konkurrence og Spørgsmaalet om at bringe nogen Hjælp til Herreekviperingen, og jeg gik til det ærede Medlem Hr. Pürschel og gav ham Udkast til mine Forslag til fortrolig Brug. Det ærede Medlem sagde til mig: Jeg maa have Lov til at meddele det til mine Partifæller. Det er rigtigt, det maa De gerne,

men det er til fortrolig Brug. Jeg beskylder ikke det ærede Medlem Hr. Pürschel for at have misbrugt det, men Dagen efter stod det i sine Hovedpunkter offentliggjort i „Nationaltidende“. Det er ikke det, jeg kalder for loyal Behandling overfor dette Forhold. Men det skulde ikke hindre mig i at forhandle videre om Spørgsmaalet. Men jeg sagde til det ærede Medlem Hr. Pürschel, og det vil enhver praktisk Politiker forstaa, at hvis vi skulde forhandle os til Rette om disse Forhold, Dumpingforslaget, Herrekonfektionen, Skotøjet o. s. v., vilde jeg sige ham, hvad jeg mente, vi fra vor Side kunde gaa med til, og hvad vi ikke kunde gaa med til, og vi føjede til, at hvis vi skulde enes om noget, kunde det ikke nytte, at vi bagefter skulde strides om noget andet.

Det er det virkelige Forhold vedrørende dette. Det ønsker jeg at faa draget frem nu, naar det er bragt ind i Debatten af det ærede Medlem Hr. Pürschel.

Maa jeg saa sige ogsaa et Par Bemærkninger om det borgerlige Samarbejde. Ingen vil være i Tvivl om, at jeg hele Tiden har været Tilhænger af det borgerlige Samarbejde, og ved det borgerlige Samarbejde forstaar jeg, som jeg har sagt tidligere, Samarbejdet mellem de borgerlige Partier imod Socialdemokratiet. Fra 1920 til 1924 stillede det sig saaledes, at i nøjeste Samarbejde med Socialdemokratiet stod det radikale Venstre, og derfor maatte det borgerlige Samarbejde, Samarbejdet mellem Venstre og Konservative fra 1920 til 1924, være rettet ikke blot imod Socialdemokratiet, men ogsaa imod det Parti, der stod nøje sammenknyttet med Socialdemokratiet i Arbejdet.

Første Gang jeg efter Valget i 1924 — og der skete jo et stort Brist paa det borgerlige Samarbejde baade forud for Valget, da det konservative Parti gik sine egne Veje, og under Valgkampen — udtalte mig overfor Offentligheden om det borgerlige Samarbejde, var, saa vidt jeg husker, i en Udtalelse til vor Partis Presse i November 1924. Ved den Lejlighed udtalte jeg — og det staar jeg ved —, fordi jeg skønnede, at det Tidspunkt snart vilde komme, da Forholdet mellem det radikale Venstre og Socialdemokratiet vilde løsne sig, efter at Socialdemokratiet havde faaet Regeringsmagten, at jeg fortsat ønskede et borgerligt Samarbejde, og jeg kunde ikke indse andet, end at Venstre og de Konservative paa alle Hovedpunkter maatte kunne samarbejde, naar jeg undtog Toldspørgsmaalet, men dette Spørgsmaal maatte vel holdes saa meget i Baggrunden, at det ikke kunde ødelægge